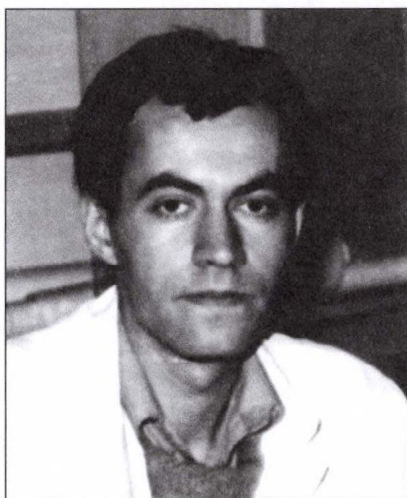

**DR. OLÁH SÁNDOR
(1960-1998)**

Nagy veszteség érte a József Attila Tudományegyetem Embertani Tanszékét és a magyar antropológiát. Egy fiatal, sok reményre jogosító kollégánkat veszítettük el. Dr. Oláh Sándor ny. egyetemi adjunktus 38 éves korában elhunyt.

1960. május 21-én Miskolcon született. Általános iskolai tanulmányait Egerben végezte, majd ugyanebben a városban, a Dobó István Gimnáziumban 1978-ban érettségizett. Talán ennek a városnak a szelleme és történeti múltja határozta meg későbbi pályaválasztását. Tanulmányait 1979-ben a Debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetemen folytatta, ahol 1984-ben kapta meg biológia szakos diplomáját.

1984 és 1987 között a Debreceni Orvostudományi Egyetem Anatómiai Intézetében dolgozott tudományos segédmunkatársként, ahol anatómiai és szövettani gyakorlatokat tartott. 1987. augusztus 1-től a JATE Embertani Tanszékének tudományos segédmunkatársa, 1991-től tanársegédje, 1992-től adjunktusa.

1991-ben "summa cum laude" minősítéssel védte meg "Sárrétudvari-Hízóföld honfoglaláskori temetőjének történeti embertani értékelése" című egyetemi doktori értekezését.

1994. szeptember 3-án bekövetkezett súlyos agyvérzését követő többszöri műtét után már nem tudta visszanyerni régi egészségi állapotát és emiatt 1995. december 29-én rokkant nyugdíjba került. Pár évi nehéz és súlyos betegség után 1998. november 9-én hunyt el.

Tragikusan rövid élete alatt, amíg egyetemi oktatóként és kutatóként 10 évet dolgozott, bizonyította rendkívüli tehetségét, munkabírást. Érdeklődése a történeti embertani kutatásokra irányult, amelyet nem csupán alapos anatómiai ismeretei, de a modern számítógépes kiértékelési módszerek alkalmazása révén is nagyon hatékonyan tudott művelni. Mindezekon túlmenően kedves egyéniségével, kulturált magatartásával, a hallgatók iránti segítőkészségével, sokoldalú érdeklődésével az Embertani Tanszék munkatársainak és hallgatóinak megbecsülését és szeretetét vívta ki magának.

Nagy jövő előtt állt és a hirtelen betegség, de különösen az, hogy azt szervezete már nem tudta legyőzni, mélyen megrendítette munkatársait. Már kényszerű nyugdíjazásával is, de halálával különösen nyilvánvalóvá vált, hogy az Embertani Tanszék és a magyar antropológia egy kiváló, tehetséges oktatóját, kutatóját, szép reményekre jogosító kollégáját veszítette el. Ezt bizonyítják publikációi, hazai és nemzetközi kongresszusokon tartott előadásai, melyekre mindig rendkívüli alaposággal készült. Szép angol nyelvtudásával a kongresszusokon szabadon tartott előadásai mindig élményt jelentettek a hallgatóságnak.

Nehéz elhinnünk a megváltoztathatatlant, hogy Sanyi nincs többé közöttünk, hogy többé nem számíthatunk sokoldalú vitakészségére, segítségére, ritkaságszámba menő egyéniségére, barátságára s mindarra, amit rövid élete alatt nekünk nyújtott.

Kedves munkatársunk, barátunk nem fogunk elfelejteni, nyugodj békével.

Farkas L. Gyula